

Συμβούλιο της Επικρατείας: 3014/1982 (τμ. Α')

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΕ' 1983, σελ. 148

Αι προθεσμίες προς αναγγελίαν εργατικού ή κοινού ατυχήματος είναι αποκλειστικά, τούτων δε παρερχομένων η δήλωση απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Ποίοι οι υπόχρεοι εις αναγγελίαν. Περίπτωσης συγχωρήσεως παρόδου προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως λόγω ανωτέρω βίας.

Πρόεδρος: κ. Γ. ΣΚΟΥΡΤΣΗΣ

Εισηγητής: κ. Ε. ΓΕΝΝΑΤΑΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Κ. Γκολφίνος, Δ. Νεστορίδης

Επειδή, ως προκύπτει εκ του εν τω φακέλω αποδεικτικού, η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις εκοινοποιήθη εις τον κατά την ενώπιον του εκδόντος αυτήν Διοικ. Πρωτοδικείου δίκην παραστάνα πληρεξούσιον δικηγόρον της αναιρεσειούσης την 9.7.1981, η δ' υπό κρίσιν αίτησις κατετέθη εις την Γραμματείαν του Ειρηνοδ. Θεσ/κης την 9.10.1981, ήτοι μετά την παρέλευσιν της 60θήμερου ανατρεπτικής προθεσμίας, την οποίαν τάσσει η διάταξις της παραγράφου 1 του άρθρου 53 του Ν.Δ. 170/1973 "Περί του Συμβουλίου της Επικρατείας", προς άσκησιν αιτήσεως αναιρέσεως. Εν όψει, όμως, του προσαγομένου πιστοποιητικού του ιατρού Ν.Σ. δια του οποίου πιστοποιείται ότι η αναιρεσειούσα, κατά την λήξιν της προθεσμίας, έπασχεν εξ αμνησιακού ψυχοσυνδρόμου με διαταραχάς κυρίως της προσφάτου μνήμης και κρίσεως και μάλιστα μετά περιοδικών εξάρσεων των νοσηρών φαινομένων, το Δικαστήριον κρίνει ότι συνεπεία της παθήσεως ταύτης, η αναιρεσειούσα παρεκωλύθη εξ ανωτέρας βίας δια την εμπρόθεσμον άσκησιν της υπό κρίσιν αιτήσεως, η οποία δια τον λόγον τούτον δέον να λογισθή ως εμπροθέσμως ασκηθείσα.

Επειδή, εν άρθρω 21 του δια της υπ' αριθ. 57440 από 13.1.1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εγκριθέντος Κανονισμού "περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος κλπ" του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ένθα διαγράφεται η διαδικασία αναγγελίας του εργατικού ατυχήματος, ορίζεται ότι ο εργοδότης ή ο αντιπρόσωπος αυτού, ο ησφαλισμένος και, εν αδυναμία ή θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα, ο τας πρώτας βοηθείας

παρασχών ιατρός, πας υπάλληλος του Ιδρύματος, λαβών ως εκ της υπηρεσίας του γνώσιν, υποχρεούνται να αναγγείλωσιν εις το Υποκατάστημα του Ιδρύματος παν ατύχημα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, επισυμβάν εις πρόσωπον υπαχθέν εις την ασφάλισιν. Περαιτέρω, ορίζεται, ότι η αναγγελία δεόν να γίνηται εντός πέντε ημερών από του ατυχήματος και ότι η ΤΔΕ δύναται να δεχθή δηλώσεις γενομένας εκπροθέσμως, οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλούντων παρημπόδισαν την έγκαιρον δήλωσιν, εκ του λόγου όμως τούτου δεν παρατείνεται η προθεσμία πέραν του εξηκονθημέρου από του ατυχήματος, εκτός εάν πρόκειται περί ατυχημάτων, των συνεπεία ήτο ο θάνατος, οπότε η προθεσμία προς αναγγελίαν δια την απόκτησιν συντάξεως δύναται να παρατείνεται μέχρι δύο ετών. Εξ ετέρου, εν άρθρω 22 του αυτού Κανονισμού, ορίζεται ότι, υποχρεούνται εις δήλωσιν παντός εκτός εργασίας επισυμβάντος ατυχήματος ο ησφαλισμένος και, αδυναμία, ή θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα, ως και ο τας πρώτας βοηθείας παρασχών ιατρός, και ότι η δήλωσις των ως άνω υπόχρεων απευθύνεται εντός των αυτών προθεσμιών και υπό τους προβλεπομένους τύπους δια τα εν εργασία ατυχήματα.

Επειδή, εκ των διατάξεων τούτων, προκύπτει ότι αι εν τω άρθρω 21 του μνησθέντος Κανονισμού προβλεπόμεναι προθεσμιαί προς αναγγελίαν εργατικού ατυχήματος, αίτινες έχουν εφαρμογήν και επί εκτός εργασίας ατυχήματος, είναι αποκλειστικάί, δι' ο και η μετά την πάροδον τούτων υποβολή δηλώσεως, προς αναγγελίαν εργατικού ή εκτός εργασίας ατυχήματος, έχει ως συνέπειαν την απόρριψιν ταύτης, ως απαραδέκτου (Σ.Σ. 890/1973, 3282/1974, 2696, 3255/1979, 310/1981).

Επειδή εν προκειμένω κατά τα γενόμενα δεκτά δια της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πραγματικά περιστατικά η αναιρεσεΐουσα, ησφαλισμένη του ΙΚΑ, υπέβαλε την από 15.4.1976 αίτησιν συνταξιοδοτήσεως λόγω αναπηρίας, συνεπεία εξωεργατικού ατυχήματος επισυμβάντος την 27.12.1963. Δια της υπ' αριθμ. 841/1977 αποφάσεως του Δ/ντού του Υποκ/τος Θεσ/κης απερρίφθη η ανωτέρω αίτησις επί τη αιτιολογία, ότι η δήλωσις του ατυχήματος υπεβλήθη εκπροθέσμως, δια δε της υπ' αριθμ. 6532/1977 αποφάσεως του αυτού οργάνου εκρίθη ότι δεν συντρέχουν αι προϋποθέσεις χορηγήσεως εις την αναιρεσεΐουσαν συντάξεως λόγω αναπηρίας εκ κοινής

νόσου διότι δεν έχει συμπληρώσει τον ελάχιστον αριθμόν ημερών εργασίας (1.500). Ένστασις ασκηθείσα υπό της αναιρεσειούσης ενώπιον της οικείας Τ.Δ.Ε. απερρίφθη δια της υπ'αριθμ. 1091/1979 αποφάσεως αυτής. Το δικάσαν δικαστήριον έλαβεν υπ' όψιν τας υπ'αριθ. 2674/1976 και 1132/1977 γνωματεύσεις της Πρωτ. Υγειον. Επιτροπής του ΙΚΑ, και ιδία την δευτέραν, δια της οποίας προεχρονολογήθη η εκ του ατυχήματος πάθησις της αναιρεσειούσης, εκ των οποίων προκύπτει ότι αι συνέπειαι της αναπηρίας εκ του ατυχήματος δεν εξεδηλώθησαν το έτος 1976, αλλ' ευθύς αμέσως μετά το ατύχημα, ήτοι από 27.12.1963, και μάλιστα με ποσοστόν ανατομοφυσιολογικής βλάβης 67% μέχρι και της 31.12.1964 και κατέστησαν αυτήν, δια το άνω διάστημα, ανίκανον προς εργασίαν. Έκτοτε αι εκ του ατυχήματος συνέπειαι ήρχισαν να φθίνουν, ώστε από το έτος 1966 έως την 30.4.1978 εσταθεροποιήθησαν εις ποσοστόν αναπηρίας 20%. Ως προς το ποσοστόν αναπηρίας 60% εξ οφθαλμολογικής παθήσεως της αναιρεσειούσης, η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις αναφέρει ότι διεχωρίσθη σαφώς υπό των ανωτέρω γνωματεύσεων από της αναπηρίας εκ του ατυχήματος και ουδαμώς συνεσχετίσθη υπ' αυτών με το ατύχημα, συνεπώς η πάθησις αύτη είναι απότοκος κοινής νόσου και όχι του ατυχήματος. Εν όψει των ανωτέρω το δικαστήριον της ουσίας έκρινεν ότι ο ισχυρισμός της αναιρεσειούσης ότι αι συνέπειαι εκ του ατυχήματος εξεδηλώθησαν την 15.4.1976 είναι αβάσιμος και συνεπώς η δήλωσις του ατυχήματος αυτής της 27.12.1963 υπεβλήθη εκπροθέσμως. Ούτως έχουσα η προσβαλλομένη απόφασις είναι νομίμως και επαρκώς ητιολογημένη, κατά τα εν τη ηγουμένει σκέψει εκτεθέντα και απορριπτέοι τυγχάνουν οι περί του αντιθέτου λόγοι αναιρέσεως, ο δε λόγος αναιρέσεως δια του οποίου προβάλλεται ότι το δικάσαν δικαστήριον πλημμελώς εξετίμησε το αποδεικτικόν υλικόν, αναγόμενος εις την ανέλεγκτον κατ' αναίρεσιν εκτίμησιν των αποδείξεων υπό του δικαστηρίου της ουσίας, είναι απορριπτέος ως απaráδεκτος.

Επειδή ο δια του δικογράφου των προσθέτων λόγων προβαλλόμενος ισχυρισμός κατά τον οποίον το δικάσαν δικαστήριον παρέλειψε να απαντήσει εις τον ενώπιον αυτού προβληθέντα ισχυρισμόν κατά τον οποίον, ως προκύπτει εκ της σχετικής γνωματεύσεως, η αναιρεσειούσα έλαβε τας πρώτας βοηθείας την 27.12.1963 υπό του ιατρού του Δημοτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης Β.Δ. το οποίον είναι Νοσοκομείον συμβεβλημένον μετά του

ΙΚΑ και συνεπώς η παροχή ιατρικής βοήθειας εις αυτό επέχει θέσιν εμπροθέσμου δηλώσεως αναγγελίας ατυχήματος είναι νόμω αβάσιμος, διότι, ως έχει κριθή (βλ. Σ.τ.Ε. 3255/79 κλπ), κατά την έννοιαν των διατάξεων των άρθρων 21 και 22 του δια της υπ' αριθμ. 57440 από 13.1.1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εγκριθέντος Κανονισμού "περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος κλπ" του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων η νοσηλεία εις Νοσοκομείον συμβεβλημένον μετά του ΙΚΑ δεν αρκεί αλλά απαιτείται δήλωσις εις ιατρόν του Νοσοκομείου τούτου περί του επισυμβάντος ατυχήματος, το οποίον δέον όπως περιγράφηται, κατ' αρχήν, κατά τα συνιστώντα αυτό εξωτερικά στοιχεία μη αρκούσης της απλής μνείας των συμπτωμάτων της παθήσεως. Συνεπώς ο ισχυρισμός ούτος μη ευρίσκων έρεισμα εις τον νόμον δεν ήτο ουσιώδης και νομίμως το δικάσαν δικαστήριον παρέλειψε να εξετάση αυτόν.

Επειδή, τέλος, ο δια του δικογράφου προσθέτων λόγων προβαλλόμενος ισχυρισμός κατά τον οποίον λόγω ανωτέρας βίας και ειδικώτερον διότι η αναιρεσειούσα, επείσθη ότι θα θεραπευθή συντόμως δεν υπεβλήθη εμπροθέσμως η περί ου ο λόγος δήλωσις δεν ήτο ουσιώδης διότι τα πραγματικά ταύτα περιστατικά δεν συγκροτούν την έννοιαν της ανωτέρας βίας και συνεπώς το δικάσαν δικαστήριον δεν υπεχρεούτο να απαντήση ειδικώς εις αυτόν.